

Arrest

nr. 218 646 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weigering van 17 oktober 2018 van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 november 2018 met referentienummer X

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2017 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in op grond van gezinshereniging met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 31 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze visumaanvraag te weigeren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar:

Décision:

Le requérant ne peut se prévaloir des dispositions prévues à l'art. 40 ter de la loi du 15/12/1980 sur l'accès au territoire le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. En date du 24/11/2017, une demande de visa de regroupement familial a été introduite par O. M. F. I., de nationalité nigériane, en vue de rejoindre en Belgique V. I. F., né le 29/03/1969

Considérant que monsieur F. I. est majeur et âgé de 24 ans ;

Considérant que l'article 40ter de la loi sur les étrangers précitée précise que les descendants désirant rejoindre leur parent belge doivent être âgés de moins de vingt et un an ou apporter la preuve qu'ils sont à la charge de la personne à rejoindre en Considérant que monsieur F. I. produit comme preuve de sa dépendance à l'égard de monsieur I. F. des extraits de transferts internationaux à sa faveur ;

Considérant que les montants reçus par monsieur F. I. en 2017 s'élèvent à 645€ (soit 53,75€ ramenés à une base mensuelle moyenne), 1220€ en 2016 (soit 101,67€/mois) et 150€ en 2015 (soit 12,5/mois) ;

Considérant que d'après le niveau de vie moyen au Nigeria, ces versements ne peuvent être considérés comme une prise en charge réelle totale mais plutôt comme une aide financière complémentaire, d'autant plus qu'ils ont été effectués de manières irrégulière et inégale ;...

Considérant par ailleurs que monsieur F. I. ne produit aucun document officiel pour attester de son indigence et de sa dépendance totale à l'égard de monsieur I. F. ;

Considérant que monsieur F. I. ne démontre dès lors pas sa dépendance à l'égard de monsieur I. F. comme réclamé par l'article 40ter ;

Considérant que la loi du 15.12.1980 stipule que la personne à rejoindre doit démontrer qu'elle dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers, qui doivent être au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'art. 14, §1er, 3° de la loi du 26.05.2002 concernant le droit à l'intégration sociale. Que l'évaluation de ces moyens tient compte de :

1° leur nature et leur régularité ;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni l'aide sociale financière et des allocations familiales ;

3° tient compte de l'allocation de chômage pour autant que la personne à rejoindre puisse prouver qu'elle recherche activement du travail ;.

Considérant qu'au titre de preuve de revenu, monsieur I. F. ne produit qu'une simple copie d'avertissement

extrait de rôle pour l'année 2015 pour lui-même et sa compagne ;

Considérant que ce document seul ne perm et pas d'établir que monsieur dispose personnellement et actuellement de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers pour subvenir à ses propres besoins et à ceux du demandeur afin d'éviter qu'ils ne deviennent une charge pour les pouvoirs publics;

Considérant que l'étranger rejoint se doit d'apporter la preuve qu'il dispose d'un logement suffisant pour pouvoir recevoir le membre de sa famille qui demande à le rejoindre et répondant aux conditions posées à un immeuble qui est donné en location à titre de résidence principale comme prévu à l'article 2 du Livre III, Titre VIII, Chapitre II, Section 2, du Code civil ;

Considérant que monsieur I. F. produit comme preuve de logement une attestation de propriété pour tin bie n immobilier que l'intéressé n'occupe pas, actuellement, d'après son registre national et d'après sa composition de famille datée du 06/11/2017 ;

Considérant que monsieur ne produit pas le contrat de bail ni la preuve d'enregistrement du bien qu'il occupe actuellement ; Considérant que cette lacune empêche l'Office des Etrangers d'examiner si monsieur I. F. dispose d'un logement suffisant pour recevoir la requérante ;

Considérant que la condition de logement suffisant ne peut pas être examinée et n'est donc pas respectée ;

Le visa est refusé.

L'Office des étrangers attire votre attention sur le fait que les conditions à remplir dans le cadre d'un regroupement familial sont cumulatives. Etant donné qu'au moins une de ces conditions n'est pas remplie, votre demande de visa est rejetée.

L'Office des étrangers n'a pas entièrement vérifié si les autres conditions étaient remplies.

En cas de nouvelle demande de visa, cette décision n'empêchera donc pas l'Office des étrangers de vérifier si ces autres conditions sont remplies, ou de lancer toute enquête ou analyse jugée nécessaire.

L'Office des étrangers vous invite à vérifier votre dossier avant d'introduire une nouvelle demande. Les conditions à remplir et les documents justificatifs à présenter sont renseignés sur le site de l'Office des étrangers (www.dofi.fgov.be).

Motivatie :

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter alinea 2.

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 bis/ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011 : hij/zij legt geen bewijs voor waaruit blijkt dat hij/zij ten laste is van zijn/haar vader/moeder en stiefvader/stiefmoeder in België.

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

De dienst vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

De dienst vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de dienst vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De dienst vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de dienst vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41, §1 van de wetten van 18 juli 1996 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 41 § 1 van de wetten van 18 juli 1996 op het gebruik van de talen in bestuurszaken.

Artikel 41 van de wetten van 18 juli 1996 op het gebruik van de talen in bestuurszaken voorziet:

“§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven/ die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

In casu werd de bestreden beslissing genomen door een centrale dienst in de zin van §1 van dit artikel, nl. de Dienst Vreemdelingenzaken. De bestreden beslissing is het antwoord op een aanvraag van een particulier, nl. verzoeker. Bijgevolg had verwerende partij de beslissing moeten nemen in de taal waarvan verzoeker zich bediende. (zie o.a. RvV 5 december 2017, nr. 196 118; RvV 16 oktober 2013, nr. 112.041; RvV 18 februari 2008, nr. 7425; RvS 1 oktober 2007, nr. 175 201.)

De bestreden beslissing is genomen in twee talen: Frans en Nederlands.

Dit is op zich al een schending van bovenvermelde bepaling, aangezien ze stelt dat de centrale dienst gebruik maakt van "die" van de drie talen waarvan betrokkene zich heeft bediend.

Bovendien had de bestreden beslissing volledig in het Nederlands moeten worden genomen, aangezien dit de taal is waarvan verzoeker zich heeft bediend bij het aanvragen van het visum.

Dit blijkt uit volgende elementen: de stukken die werden voorgelegd bij de visumaanvraag zijn in het Nederlands, de communicatie van verzoekers raadsman met verwerende partij verliep in het Nederlands, de vorige weigeringsbeslissing was in het Nederlands, het verzoekschrift tegen deze beslissing was in het Nederlands en ook het vernietigingsarrest van Uw Raad was in het Nederlands.

De bestreden beslissing werd dus plots voor een groot deel in het Frans genomen, terwijl dat de volledige procedure tot hiertoe in het Nederlands werd gevoerd.

Aangezien de bestreden beslissing artikel 41 § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken schendt, is ze ontwettig en moet ze vernietigd worden”

2.2. De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de bestreden beslissing is genomen in twee talen, namelijk het Frans en het Nederlands. Dit is volgens haar al een schending van artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, aangezien deze bepaling stelt dat de centrale dienst gebruik maakt van "die" van de drie talen waarvan betrokkene zich heeft bediend. De bestreden beslissing had volgens de verzoekende partij in het Nederlands moeten genomen worden, aangezien dit de taal is waarvan de verzoekende partij zich heeft bediend bij het aanvragen van het visum. Dit blijkt volgens de verzoekende partij uit de volgende elementen: de stukken die werden voorgelegd bij de visumaanvraag zijn in het Nederlands, de communicatie van de raadsman van de verzoekende partij met verwerende partij verliep in het Nederlands, de vorige weigeringsbeslissing was in het Nederlands, het verzoekschrift tegen deze beslissing was in het Nederlands en ook het vernietigingsarrest van de Raad was in het Nederlands. De bestreden beslissing werd volgens de verzoekende partij dus plots voor een groot deel in het Frans genomen, terwijl dat de volledige procedure tot hiertoe in het Nederlands werd gevoerd.

Te dezen voert de verzoekende partij een schending van de Taalwet Bestuurszaken aan, stellende dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tegelijkertijd gebruik heeft gemaakt van twee talen om de bestreden beslissing te motiveren, terwijl hij slechts in één taal een beslissing kan motiveren en niet een deel in het Frans en een deel in het Nederlands.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing inderdaad gedeeltelijk in het Nederlands, en gedeeltelijk in het Frans werd opgesteld. Het gaat niet om een loutere vertaling, maar het stuk van de bestreden beslissing dat in het Nederlands is opgesteld is een samenvatting van de motivering in het Frans.

Artikel 41, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de Taalwet Bestuurszaken blijkt dat de wetgever met het begrip “particulieren” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld. Zo wordt in de memorie van toelichting gesteld (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1, 7*):

“(…) Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag Saint-Remy is opgenomen, wordt herhaald dat (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/27, 36*):

“(…) Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (…).”

Ook besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, als volgt (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1,10*):

“(…) Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordrongen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen (...)”.

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de Taalwet Bestuurszaken niet extensief dient te worden uitgelegd. De bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Gelet op het voorgaande moet worden gesteld dat niet blijkt dat de wetgever de bedoeling heeft gehad om vreemdelingen die in het buitenland verblijven onder de bescherming van de Belgische taalreglementering in bestuurszaken te laten vallen.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “*particulieren*” in de zin van artikel 41, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198).

Daarenboven kan ook nog worden verwezen naar het advies van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht van 26 november 1964, nr. 133 (E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49), waarin het volgende wordt gesteld:

*“(…) Overwegende dat naar luid van artikel 30, § 1 (2), de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend; Overwegende dat onder particulieren verstaan wordt niet alleen de Belgische onderdanen doch tevens de vreemdelingen die in België verblijf houden; dat de ministeriële departementen dus in het Duits dienen te antwoorden aan vreemdelingen die in België verblijf houden en die zich van die taal hebben bediend voor hun betrekkingen met de centrale diensten (...)
Dat het geen wettelijke verplichting is doch wel als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bediend hebben in deze taal geantwoord wordt. (...)”.*

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de Taalwet Bestuurszaken geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

Deze vaststelling betekent echter niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken. Deze bepaling luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”

Artikel 17, § 1, van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“(…) In zijn binnendiensten (...) gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...)"

Vermits de zaak van de verzoekende partij niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu zij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het gehele Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal "in binnendienst", overeenkomstig artikel 39 *iuncto* artikel 17, § 1, B, 3°, van de Taalwet Bestuurszaken, in voorliggende zaak bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel diens hoofdtaal (RvS 12 november 1968, nr. 13.208).

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van de verzoekende partij blijkens de stukken van het administratief dossier was opgedragen aan ambtenaar E. S., een attaché van wie niet betwist is dat hij tot de Franstalige taalrol behoort en die ook finaal de bestreden beslissing ondertekende, diende de bestreden beslissing in het Frans te worden opgesteld.

In casu wordt in de bestreden beslissing in het Frans verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en wordt in deze beslissing tevens in het Frans een motivering in feite weergegeven. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing tevens in het Nederlands wordt samengevat waarom de beslissing is genomen, doet geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing conform artikel 39 *iuncto* artikel 17, § 1, B, 3°, van de Taalwet Bestuurszaken in het Nederlands wordt gemotiveerd. De Taalwet Bestuurszaken bevat geen bepaling – en de verzoekende partij duidt geen bepaling aan – die stelt dat naast een motivering in de taal waarin een bestuursbeslissing conform deze wetten dient te worden genomen, niet overtollig in een andere taal mag worden gemotiveerd.

Een schending van de Taalwet Bestuurszaken wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU